

Hledání dobré komedie je dnes velmi vážná disciplína, říká Petr Michálek

Režie dnešní soutěžní komedie **Upokojenkyně** se ujal samotný ředitel Městského divadla Zlín **PETR MICHÁLEK**, který je rovněž autorem populárních politických kabaretů. A ačkoli se svěřil, že vtipy sám nevypráví, smysl pro humor mu rozhodně není cizí. Přesvědčte se o tom v našem rozhovoru.

Městské divadlo Zlín se soutěžní sekce GRAND Festivalu smíchu účastní po osmi letech. Jak nazíráte na festival zasvěcený výlučně komediím?

Pro každý festival je důležité, aby byl něčím jedinečný. Náš festival Setkání Stretnutie se specializuje na československé dramaturgické novinky, ten váš zase na komedie, což je dobrá volba nejen pro diváky, ale i pro tvůrce, protože hledání dobré komedie je dnes velmi vážná disciplína.

Upokojenkyně režírujete již podruhé. Čím vás text Jana Červeného alias Kazimíra Lupince zaujal?

Podle mě je to jedna z nejlepších českých her poslední doby. Vychází totiž z autentického zážitku, se kterým ale v jisté chvíli umí zacházet groteskně. Je neskutečně citlivá, až něžná, přitom pracuje s černým humorem. Je vtipná, a zároveň tragická. Já mám tyhle

mixy moc rád. A v neposlední řadě otevírá důležité téma, které se týká nás všech.

Bylo náročné najít hlavní představitelky?

Nebylo. Jana Tomečková a Milena Marcilisová jsou totiž vynikající herečky a brzy pochopily, že tohle nebudou úplně klasické role, že nejde o nějakou jejich benefici, ale dosti obtížný úkol. Podstatné ale je, že na českých amatérských jevištích tyto role (Anně je 90 a Marii 88 let) zatím hrála pouze mladá děvčata. Naším herečkám sice není úplně tolik, kolik je v textu předepsáno, ale jsou rozhodně této hranici blíží. To na téhle práci bylo velmi zajímavé.

Jak vidíte stáří vy?

Já se těším. Každý ráno si zaběhám, pak si dám vejce do skla, budu psát, pak sklídím rajčata a udělám si salátek, pak se prospím a večer do divadla. To vše samozřejmě na portugalském pobřeží. A moje žena mi možná konečně dovolí toho psa!

Co by podle vás nemělo chybět pořádné komedii?

Něco smutného.

Je pro vás těžší režírovat drama, či komedii?

Jak jsem řekl, já mám rád ten mix. U dramatu vždy přirozeně vyhledávám humor a naopak. Když jsme dělali inscenaci Blackbird, která věru není komedie, tenhle způsob nazírání nám mnohdy velmi pomohl.

Jste autorem satirických kabaretů Ovčáček čtvráček a Ovčáček miláček. Plánujete další pokračování či politický kabaret s novým hlavním hrdinou?

Trojka to rozhodně nebude, ale právě v těchto dnech píšu satirický kabaret Jednou budem dál o třiceti letech svobody. Premiéra bude 16. listopadu a zatím to vypadá, že Ovčáček se v něm jen mihne. Snad.

Vyprávíte vtipy? Jaký je váš nejoblíbenější?

Vůbec. Ale jako že fakt vůbec. A když je někdo vypráví mně, znervózním a soustředím se, abych poznal, že je u konce a já se mám smát.

TreBl

Na slovíčko s Petrem Čtvrtníčkem

Ve středu soutěžilo o titul Komedie roku 2018 Klicperovo divadlo z Hradce Králové. Patronem představení **Kláštevní ulice aneb To je vražda, hopsala!** se stal známý komik **PETR ČTVRTNÍČEK**. Po představení jsme ho zastavili na slovíčko a zjistili, jak se mu představení líbilo.

Právě jsme viděli soutěžní komedii Klicperova divadla. Jak se vám líbilo dnešní představení?

Mně se to líbilo moc. Našel jsem si tam pár takových pěkných míst, bez kterých bych si to už asi neuměl ani představit. Opravdu se mi to líbilo. Mě baví, když vidím, jak herci s Drábkem blbnou. Já jsem s ním dělal ve Stavovském divadle Jedenácté přikázání a tam jsme se taky všichni pořádně vyřádili jako malé děti.

V komedii sledujeme vtipnou situaci dvou mužů, kteří se probudí ráno po velké párty

a obávají se, že zabili mladou ženu. Stalo se vám někdy něco podobného?

Představte si, že stalo. Ne úplně to samé, ale něco podobného. Ale vážně. Mně se zdál sen, opravdu velmi živý, že jsem zabil nějakého chlapa a mám ho ve vaně. Přítelkyně vedle mě tehdy ležela, oddechovala a já ležel vedle ní vyděšený k smrti a přemýšlel jsem, co mám dělat. Tak jsem se rozhodl, že zavolám policii a prostě se přiznám. A jak jsem vytočil to číslo, tak jsem se probral. A naštěstí jsem zjistil, že ve vaně máme jenom namočené prádlo. Ale opravdu jsem měl naprosto jistou hodinovou vizi, že jsem vrah a že půjdu sedět.

Většina diváků vás zná jako komika. Ale jak to máte vy osobně? Zahrajete si raději v divadle komediální, nebo vážnější role?

Já mám divadlo moc rád a strašně rád se na jeviště vracím. A s jakou rolí, to je mi celkem jedno. Když jsou ty role komediální nejen na papíře, ale podaří se to inscenátorům ukázat i na jevišti a lidi se pak s chutí zasmějí, tak jsem strašně rád. Když přijdou vážné role, mající na diváka nějaký dopad, tak to jsem taky rád. Samozřejmě se častěji setkávám s komickými postavami, ale stalo se mi už několikrát, že jsem si mohl zahrát i vážnější a charakternější role, a diváky to vždy zaskočilo. Ale já jsem velmi rád, že jsem si to mohl vyzkoušet.

Jste na 19. ročníku GRAND Festivalu smíchu. Co si myslíte o festivalu s takovou tradicí, který je zaměřený navíc jen na komedie?

O takové tradici já sám něco dobře vím, protože já jsem v Divadle Na zábradlí taky devatenáct let. A vím, co to tedy obnáší, zažít si něco devatenáct let. Já si myslím, že takový festival něco vypovídá především o divadle, které ho pořádá. Protože je vidět, že má skvělé diváky, kteří se na festival rádi vracejí a moc dobře se baví. A to je vždycky dobře. Takže festivalu přeju, ať je to tak i nadále!

A na závěr, máte nějaký oblíbený vtip?

Oblíbený vtip je u mě vždycky ten poslední nejlepší. A ten mi shodou okolností říkal včera kamarád a kolega Kyšperský z Brna, tak já vám ho řeknu. Potkají se dva židi. A jeden říká: „Poslechnou, Izák, oni maj ale krásný hodinky.“ A ten druhý odpoví: „Ty jsou památeční. Ty mě můj tatínek prodal na smrtelný postelí.“

KrP